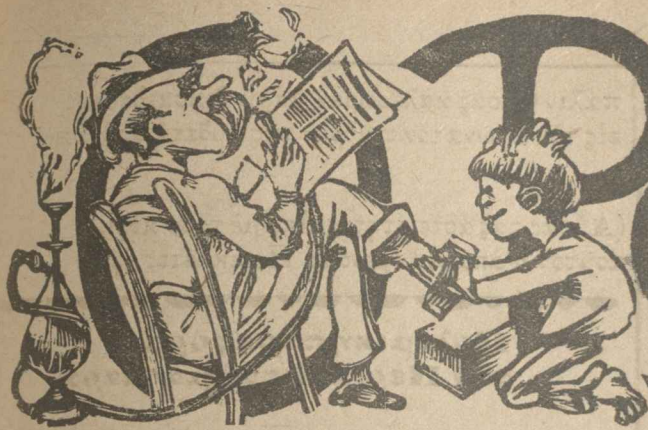

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν· στήν γῆν τῶν Ἰερθεσίωνων.

Ἵς τὸ χίλια καὶ ἑνιὰκόσα δεκαέξη
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Μαρτίου δεκαενέα,
κὶ ἦλθαν ἀπέξω μαντάτα νέα.

Ποῦντος χίλια καὶ ἑβδομήντα τέσσερα καὶ τετρακόσα
δὲν μπόρεῖ τὰ νέα κάζα νὰ τὰ περιγράψῃ γλῶσσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτοῖς σκέτος.**

Φ.—Λοιπὸν ἀποστρατεία, καὶ ἐγὼ, ψευτοφυλλάδα,
ἀποστρατευομένην κυττάζω τὴν Ἑλλάδα.

Αὐτὴν τὴν Ἀμαζόνα
πολέμων νικηφόρων
τὴν βλέπω σὺν ἀγῶνα
μπακάληδων καὶ ἐμπόρων.

Ποῦ καὶ ἐνθουσιασμός,
ποῦ καὶ κυματισμός
ιδεῶδων λαθάρων;

Γαλήνην τώρα θέλει,
καὶ ὅς γίνη καὶ κοπέλι
τῶν προσφιλῶν Βουλγάρων.

Μοῦσα τρελλή, τραγοῦδα
τὴν ἐνδοξὴν τὴν μάννα,
ποῦ τῆς χαλοῦν τὰ πιάννα.

Καὶ βλέπει τὴν Ἀρκοῦδα
μέσα σὺν χώματά της
καὶ ρίχνει τάρματά της.

Ἵς τὸ μέλλον της ἐλπίζετε,
σάλπιγγες μὴ σαλπίζετε,
τύμπανα μὴ κτυπάτε.

Γαλήνης ἐποχή...
ἐπίστρατοι πτωχοὶ
σὺν σπῆτιά σας νὰ πᾶτε.

Τόσον καιρὸ σὺν πόδι σᾶς εἶχαμε γιὰ χάξι,
μὰ τώρα πιά καιρὸς
καθεὶς ἐθνοφρουρὸς
μαζὶ μας νὰ συχάζῃ.

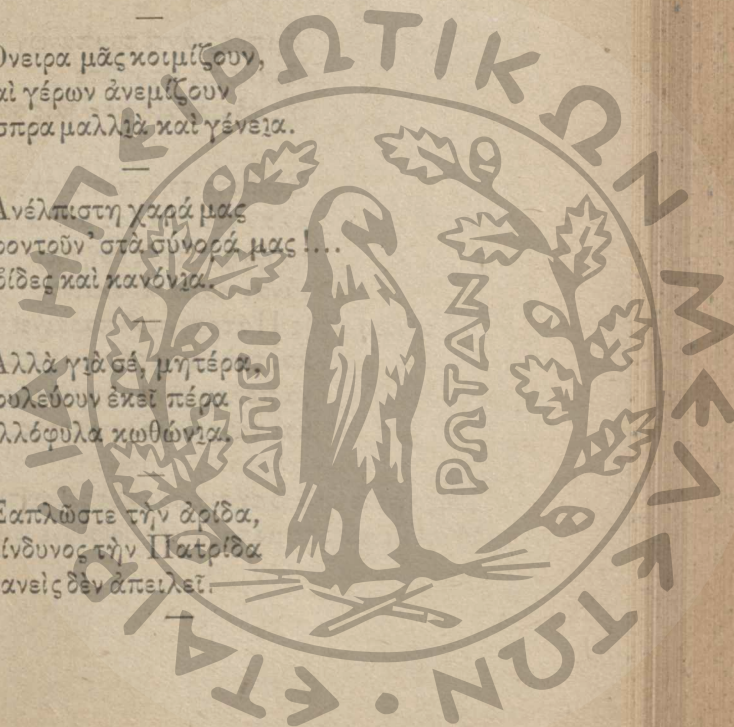
Ἐλάτε σὺν σωστά σας,
κρεμάστε τάρματά σας
χωρὶς σκοτοῦρα καὶ ἔννοια.

Ὅνειρα μᾶς κοιμίζου,
καὶ γέρον ἀνεμίζου,
ἄσπρα μαλλιά καὶ γένεια.

Ἀνέλπιστη χαρὰ μας
βροντοῦν σὺν συνορά μας...
ὀβίδες καὶ κανόνια.

Ἀλλὰ γιὰ σέ, μητέρα,
δουλεύουν ἐκεῖ πέρα
ἀλλόφυλα κωθώνια.

Ἐαπλώστε τὴν ἀρίδα,
κίνδυνος τὴν Πατρίδα
κανεὶς δὲν ἀπειλεῖ.

Τὸ λένε καὶ Βαρῶνοι,
κι' ἐκεῖνος, ποῦ πληρῶναι
ἀπ' ὅλους πρὸς πολὺ.

Ἐστὴν τόση συμφορὴ
κυττάζετε μὲ γέλοια
τὸ τρύπιό σας παπούτσι.

Ἀπόστρατοι χαρῆτε,
κι' ὅλοι σας γρηγορεῖτε
μὲ ναργιλὲ μαρκούτσι.

Γιὰ τόση κλασικὴ
φτώχεια κι' ἀχρηματία
κάνουμε μερικὴ
κι' ἐμεῖς ἀποστρατεία.

Σὲ τούτους τοὺς πολέμους, σὲ τέτοια ξαφνικά,
δὲν πίστευε κανένας χωρὶς παράδες νάμεθα,
μὲ δίσκο διακονιάρη ζητοῦμε δανεικά,
ἐν τούτοις αἱ Δυνάμεις μᾶς λένε: δὲν δυνάμεθα.

Τὶ διάβολο νὰ κάμης;
κι' ἂν ὅλοι τὰ κορδῶσουν
ὅστις δέξης τὴν κοιλάδα.

Ἀγνώμονες Δυνάμεις
ἀδυνατοῦν νὰ δώσουν
λεφτὰ καὶ ἑστὴν Ἑλλάδα.

Στειρεύουσιν κυττάζει καθέννας πεινασμένος
τῶν θυσιαρῶν τὴν κρήνην,
καὶ δίχως τὰς Δυνάμεις ποῦ δύναμις καὶ μένος
πρὸς ἔνοπλον εἰρήνην;

Ἐμπρὸς μετὰ παιάνων
ὅτ' ἀσπῆτια σας νὰ πᾶτε
νὰ δῆτε τῆς δουλειᾶς σας.

Ἐμπρὸς, ἀντὶ τυμπάνων
ἀδιάκοπα κυπαῖτε
τῆς ἀδειανᾶς κοιλιᾶς σας.

Σδύσετε τὴν φωτιά σας,
κι' ἂν ἔξαφνα ὅτ' αὐτιά σας
ἡχώση πείνας θρήνος,
νάσαι καλὰ κι' ἐκεῖνος

ὁ Γούναρης τῆς Πάτρας, ποῦ παραινεῖ τοὺς φίλους
καὶ τοὺς συντρόφους γέρους
νὰ πολεμοῦν τοὺς μύλους
καὶ τοὺς Φιλελευθέρους.

Πηγαίνετε ὅτ' ἀσπῆτια σας κυττάζοντας ἡφλά,
κι' ἂν εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ μᾶς δώσουνε φιλά,

πάλιν θὰ σᾶς καλέσωμεν χάριν διασκεδάσεως
εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν φαῖδρον τῆς οὐδετέρας δράσεως.

(Αὐτὰς τὰς ἀστεϊότητας εἶπε μὲ τόσο κέφι,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Περικλῆτος ἔφη.)

Πολεμικὴ παραφορὰ τοῦ Περικλῆ τοῦ μασκαροῦ.

Γαλήνης θούρια κι' ἐγὼ σφυρίζω,
σφαλῶ ταῦτιά μου σὲ θρόντων ἤχους,
βαστώντας ἄδεια ξαναγυρίζω
καὶ τάρματά μου κρεμῶ στοὺς τοίχους.

Τώρα χουζοῦρι, ραχάτι πρώτης,
εἶμαι πολίτης καὶ στρατιώτης,
φορῶ καπέλο, μὰ καὶ κορῶνα,
εἶμαι ὅτ' ἀσπῆτι καὶ ὅτ' ἀσπῆτι στρατῶνα.

Ἐπιστρατεία βοοῦν τὰ πλήθη,
μὰ καὶ κορμμάτων θελάζουν τράγοι,
καπνοῦ νεφέλη καὶ διελύθη,
μία πομπήλυσ καὶ διερράγη.

Ἐπιστρατεύομαι κι' ἀποστρατεύομαι
καὶ γιὰ τὸ σπῆτι μου πέρνω ποδάρι,
καὶ σ' ἄλλον σήμερα δὲν ἐμπιστευομαι
παρὰ ὅτ' Ἀρκουδιάρη τὸν Ἀρκουδιάρη.

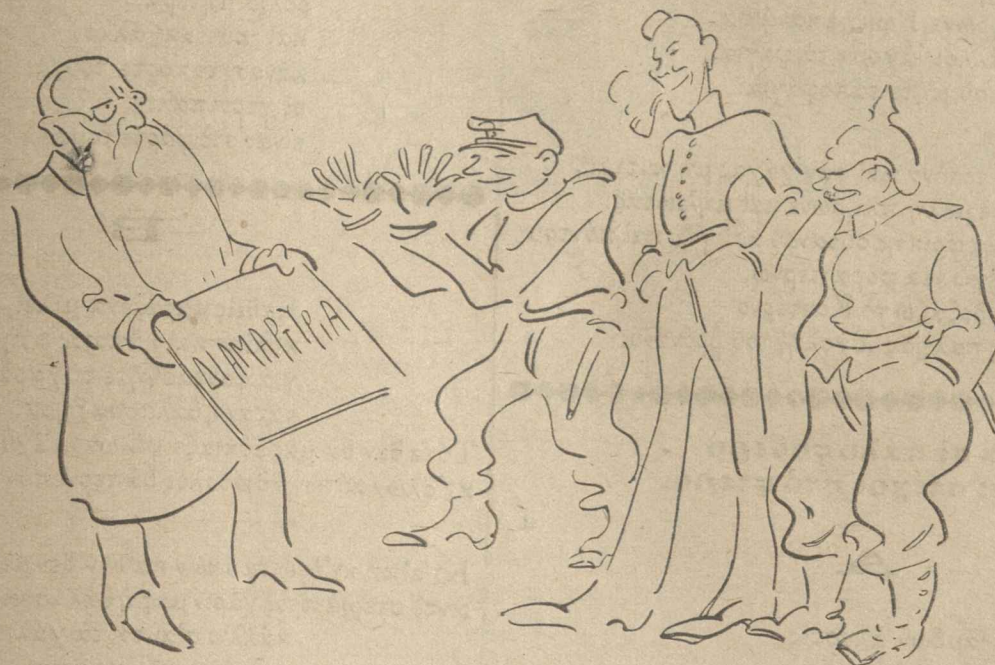
Αὐτὸς τὴν γῆν μᾶς ἂν κηλιδώσῃ
καὶ τὰ δικά μᾶς ἂν κατακτηθῇ,
ὥσ' ἂν ἱππότης θὰ μᾶς τὰ δώσῃ
χωρὶς μιὰ μέρα νὰ τὰ κρατήσῃ.

Ἀποστρατεία... γεῖά μου χαρά μου!..
τοῦτον ἀφίνω ὅτ' ἀσπῆτι μου,
κι' ἐγὼ γυρίζω ὅτ' ἀσπῆτικό μου
νὰ δῶ τί γράφει τὸ ροζικό μου.

Κόσμο σκοτώνουν ἀεροπλάνα,
γιὰ τὴν Ἀρκουδιὰ κρούω παιάνα,
γιὰ τούτῃ νίκη, δόξα, τιμὴ,
κι' ἀνοίγω στόμα μιὰ πιθαμὴ.

Παντοῦ μιὰ φρίκη καὶ ρίγος τρόμου
κι' ἀποστρατεῖαν ἐγὼ σαλπίζω,
τὸν Ἀρκουδιάρη κἀνω χρυσό μου,
καὶ ξαπλωμένος σ' αὐτὸν ἐλπίζω.

Ρίχνω τὸ ξίφος μου καὶ τὸ τουφέκι,
καὶ πάλιν γίνομαι: ρήτωρ στωμύλος,

κάνεις ὅτ' ἀσπῆτι τοῦ τόσο δὲν στέκει
ὅσον ὁ Βουλγαρος σὰν εἶναι φίλος.

Ὁ Φασουλῆ,
δὲς μου φιλι
γεμάτο γλύκα.

Τὶ κασκαρίκαις!..
καλῶς μ' εὗρήκαες,
καλῶς σ' εὗρήκα.

Ὁ συμπολίτη μου,
γυρνῶ ὅτ' ἀσπῆτι μου,
ψωμί δὲν βρίσκω.

Χαρὰ μεγάλη,
ποῦ παίζω πάλιν
τὸν Καραϊσκό.

Μία ξαφνικὴ λαλῶ
βγαίνει μὲς ἀπὸ κοιλά.

Πλήρωνε, Ρωμῆ καὶ μένε
καὶ δαφνοστεφανωμένε.

Πλήρωνε, Ρωμῆ καὶ μένε,
κουρεμμένε κασιδιάρη,
νέοι φόροι, κουνενέ,
γιὰ νὰ ληῶνῃς ὅτ' ἀσπῆτι ποδάρι.

Πλήρωνε χωρὶς νὰ κλαῖς
νέους φόρους, νέα τέλη,
πλήρωνε χωρὶς νὰ λῆς
μοιρολόγια ὅτ' ἀσπῆτι καρβέλι.

Πλήρωνε γιὰ νὰ γυρνᾷς
ψωμοζήτητες μὲς στοὺς δρόμους,
πλήρωνε γιὰ νὰ πεινᾷς
μὲ τὸ Μάγλιχερ ὅτ' ἀσπῆτι ὄμιος.

Στὴ δική σου τὴν ὕδα
ξαναπίναν οἱ τρανοί,
πλήρωνε, Ρωμῆ ραγιά,
δίχως νόμιμη φωνή.

Ἰσχυρὸς πάλιν κυνηγᾷς,
πῆτα τρῶς κολοκυθένια,
πλήρωνε γιὰ νὰ ὀλογᾷς
τῶν Κυβερνητῶν τὰ γένεια.

Πλήρωνε, Ρωμηὲ ραγιαῖ,
πλήρωνε, Ρωμηὲ κανάγια,
κι' ἄλλοι νᾶχουν τὰ φαγιαῖ,
καὶ σὺ μήτε τὰ ποφάγια.

Πλήρωνε καὶ μὴν ἐρεῦνα καὶ σὰν χάχας μὴ κυττᾶς,
πλήρωνε καὶ μὴ σὲ μέλη, πλήρωνε καὶ μὴ ῥωτᾶς.
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς φρίκης οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ πόντου
κι' ἐγὼ νέα φόρα πέρνω,
καὶ δοξάζω τὸ Κουβέρνο
τῆς παληᾶς Σχολῆς τοῦ βρόντου.

Μέσα σὲ σάλο φοδερό
ὀλίγοι στῆχοι στὸ φτερό.

Α'.

Θριάμβων ἄλυσσις,
νόμων κατάλυσσις,
τρόμου μηνύματα
καὶ πανικοί,
βγαίνουν ἀγήματα
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Μεγάλο χάλι
καὶ συμφορά,
κι' οἱ γέροι πάλι
ἤσαν φτερά.

Κρίσιμαὶς ὥραις,
κόσμοι θρηνοῦντες,
κλύδωνες, μπόραις,
δουλειαὶς μὲ φούνταις.

Κανεὶς ἡσύχους δὲν μᾶς ἀφίνει,
τοὺς γέροντάς μας βαρύνουν κόποι,
τὸ Κονσολάτο βγάζει κοφίνι
γεμάτο νότες γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Καὶ δὸς τοῦ φτεράνε καὶ δὸς τοῦ στέλλε
ἡμέρα καὶ νύκτα νότες γραφταῖς...
ἐσύ, Λευτέρη, σὺ, Βενιζέλε,
γι' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα σὺ μόνος φταῖς.

Καὶ τὸ Κουβέρνο, ποῦχει σεκλέτια,
φωνάζει τέτοια:
Πρὸς τὰς Δυνάμεις πίστιν τετήρηκα
κι' ἐκεῖνην εἶχα μόνον μου θώρακα,
μὰ σὺ, Λευτέρη, βγάζεις τὸν «Κήρυκα»,
καὶ τὸ Κουβέρνο βγάζει τὸν κόρακα.

Κι' ἂν ἐδῶ πέρα,
δόλια μητέρα,
καὶ τοῦτοι κι' ἄλλοι
κάνουν τὸ κόρτε τους,
οἱ γέροι πάλι
εἶναι στὸ φόρτε τους.

Β'

Καθεὶς παράξενα μιλεῖ,
κι' εἶπε καὶ κάποιος στὴ Βουλὴ:
γιὰ φαντασθῆτε τί χαρὰ
νᾶταν ἡ θάλασσα ξηρά.

Τότε δὲν θὰ μᾶς ἐσκίαζε φίλων κι' ἐχθρῶν φοδέρα,
κι' ὅλων αὐτῶν ὁ διάβολος θάπερνε τὸν πατέρα.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ, ποῦ τῶν παθῶν δὲν μὲ ταραττ' ἡ δίνη:
ἀντὶ στεριὰ πρὸς χάριν μας ἡ θάλασσα νὰ γίνη,
κάλλιο σ' αὐτὰ τὰ χάλια μας,
πρὶν ὅλα πᾶν χαμένα,
τὰ νερούλα κεφάλια μας
νᾶσαν στερεωμένα.

Γ'.

Τοῖς ὑπερμάχοις Γερμανοῖς τὰ νικητήρια,
ὡς λυτρωθέντες τῆς ζωῆς εὐχαριστήρια
πρὸς Γερμανοὺς ἀνέγραψαν μ' ἐμᾶς
ὅσοι μὲ μπόμπαις ἐγιναν κιμᾶς.

Ἐφριξεν ἡ κλεινὴ Θεσσαλονίκη
καὶ τρόμος τὴν ἐδέσποσε καὶ φρίκη,
κι' ἡ πόλις τῶν κλεινῶν ἰσπεφάνων
ἀντήχησεν ἐξ ὕμνων καὶ παιάνων.

Προμάχοις Γερμανοῖς τὰ νικητήρια
κι' ἀπὸ πολλοὺς ἐδῶ συγχαρητήρια.
Ἐμπρὸς σας ἐκυρτώθ' ἡ καποράχη των,
ἀγάπην αἰωγίαν ἡσφαλίσατε,
κι' ὡς ἔχοντες τὸ κράτος ἀπροσμάχητον
κι' ἄλλους Ρωμηοὺς σὲ δρό διαμελίσατε,
ἵνα φαλλίζουν πάντοτε τὰ χεῖλη μας:
χαίρετε, Γερμανοὶ μας, μόνοι φίλοι μας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Σπουδαῖον φύλλον «Ἐθνικὴ», ποῦ καθεὶς μέρα βγαίνει,
Κάπτα Θεοδωρόπουλος Διευθυντὴς ἐν γένει.

Ἀχιλλέως Καραβία, συλλογὴ ποιητικὴ,
τελευταίως ἐκδοθεῖσα καὶ τὰ μάλα λυρικὴ.